

מסורת הש"ס

(א) לקמן פ"ג ע"פ כ"ה
(ב) וברא אלמס פ"ו
דמלתין דף פתח. א"ת
השטות לר"ך שנתן עפר
תיחוח למטה ועפר תיחוח
למעלה וביא רבא"ש ט"ו.
(ג) ג"ל פקתה ויחור לקמן
ק"ו ונכנסת נה ויחור מ"ג
ופר"י פקתה פקתה ויחור
בערין נה פקתה פקתה
אמר פקתה (ד) ג"ל ויחור
ת"ס' סנהדרין ע"ו. ד"ה סוף
חמה. (ה) ג"ל י"ב. (ו) ג"ל
(ז) ח' מנינה ט"ו. מקוואות
פ"ה משנה ו'. (ח) ג"ל
(ט) ג"ל אמר ד"ה א"ה.
(י) ג"ל פתח. (יא) ג"ל
כ"ח ד"ה ויחור.

תורה אור הש"ס

1. ואיש איש מבני
ישראל וזמן הנה הנה
ביתכם אשר יגורו צדי
חיה או עוף אשר יאכל
וחסר את דמו וכוהו
בעפר. וירא ה' י
2. ונתת שלמים
ואבלת שם ושמרת לפני
ה' אלהיך. דברים כ"ו

ג"ליון הש"ס

ג"ל אביעא ליה ט"א
צואר. ט"ו זה ג"ל ק"ט
ע"ג: שם את הנהיה היא
בשרה. ע"י סנהדרין ע"ו
ע"ה ת"ס' ד"ה ש"ו:
ר"ח"ו י"ה ט"א ב"י
ע"ה"ה י"ה. ע"י כהנ"ג
פ"ט דמסדרין:

הנהגות הב"ח

(א) ש"י ד"ה לר"ך שנתן
עפר למטה עפר התיחוח
ד"ה העפר:

הנהגות מור"ב

א' תורה וסורה וכו'
עד ס"ה. י"ב ד"ה
המולחם. ט"ו זה ג"ל ק"ט
תמונה טהרה מ"א י'
היה להם אפר פרה ומ"ח
ה"ח"ש לקמן פ"ח פ"ט
ד' אלג מעשר שני לא היה
ט"ה ממחר הנה ד"ה
הי תחילת ד"ה ויחור:

לע"י רש"י

מביערי"ש
[מביערי"ש]. ט"ו.
חזקן לפירוש קטנה.

מוכח רש"י

עפר למטה. עפר תיחוח
ולא על קרקע קשה
ולקמן פ"ג. עפר לא
נאמר. וכסהו עפר משמע
דלא כ"י עפר אלף
כספי (ש"ס) דלא קפ"ר
אלף אלפי (ב"צה) ו'.
אלף בעפר. משמע
שהו נלל וטמן בעפר
קודם הכ"י (ש"ס) משמע
טלו עוף בעפר תיחוח
(לקמן פ"ג). דמן הבריאה.
נה היטיב: לע"י י"ב.
ישחט כדרכה. סנה
(ש"ס) מאן תנא דלא
בעי כוונה לשיחטה. דלא

השוחט פרק שני הולין

לא

עין משפט
נר מצוה

גידפי דמיפרמי והא בעי כסוי וכי תימא
דמכסו ליה ^ו והאמר רבי זירא אמר רב
^ו השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה
שנאמר ו'כסהו בעפר עפר לא נאמר אלא
בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר
למטה ועפר למעלה דמוזין ליה לעפר דכולה
^ו פתקא: היה שוחט והתו (ובו): אמר רבי
זירא מלא צואר וחזן לצואר ^ו אביעא ליה
מלא צואר וחזן לצואר כמלא צואר דהוה לה
תרי צוארי או דלמא מלא צואר וחזן לצואר
משהו את שמע היה שוחט והתו שני ראשין
בבת אחת אם יש לשכין מלא צואר אחד
כשר מאי מלא צואר אחד אילימא מלא צואר
אחד ותו לא השתא כבהמה אחת בעינן
מלא צואר וחזן לצואר בשתי בהמות סגי
להו כמלא צואר אחד אלא פשיטא ^ו מלא
צואר חזן לשני צוארין ^ו ש"מ מלא צואר
חזן לצואר ש"מ: בד"א בומן שהולך ולא
הביא וכו': אמר רב מנשה ^ו באיזמל שאין לו
קרנים אמר ליה רב אחא ברביה דרב אויא
לרב מנשה מחטא מאי אמר ליה מיהא מבוע
בזע מחטא דאושכפי מאי אמר ליה תנינא
אפילו כל שהוא מאי לאו מחטא דאושכפי
לא איזמל איזמל בהדיא קתני לה פרושי קא
מפרש מאי כל שהו איזמל ה"ג מסתברא
דאי ס"ד מחטא דאושכפי השתא מחטא
דאושכפי שריא איזמל מוביעיא איזמל
אצטריבא ליה ס"ד אמינא לגור איזמל שאין
לו קרנים אמו איזמל שיש לו קרנים קא משמע
לן: ^ו מתני' ^ו ינפלה סכין ושחטה א"פ ^ו
ששחטה כדרכה פסולה שנאמר ^ו וזבחת
ואכלת מה שאתה וזבח אתה אוכל: ^ו ג' ^ו
טעמא דנפלה ^ו היא הפילה הוא כשרה ואע"ג
דלא מיכוין מאן תנא דלא בעינן כוונה
לשחיטה אמר רבא ר' נתן היא ^ו דתני אושעיא
ועירא דמן חבריא זרק סכין לנועצה בכותל
והלכה ושחטה כדרכה ר' נתן מכשירי וחכמים
פוסלים הוא תני לה והוא אמר לה יהלכה
כר' נתן והא אמרה רבא היא זימנא דתנן
"ובולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן
כשרה ואמרינן מאן תנא דלא בעי כוונה
לשחיטה ואמר רבא רבי נתן היא צריבא דאי
אשמועינן התם משום דקא מיכוין לשום
חתיכה בעולם אבל הכא דלא קא מיכוין
אימא לא ואי אשמועינן הכא משום דקאתי
מכח בן דעת אבל התם דלא קאתי מכח בן
דעת אימא לא צריבא: אתמר נדה שנאנסה
וטבלה אמר רב יהודה אמר רב ^ו מהורה
לביטה ^ו ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר
אף לביטה לא טהרה א"ל רבא
לר"ג לרב דאמר מהורה לביטה ואסורה לאכול
בתרומה עון כרת הותרה איסור
מיתה מוביעיא אמר ליה בעלה חולין הוא
וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא
מיתה מוביעיא אמר על הכלים מהורין מאי
לאו אדם דומיא דכלים מה
כלים דלא מוכווני אף אדם נמי לא בעי כוונה
ביושב דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי
יתלש הגל וכלים

חזין צואר כמלא צואר. לכאורה נראה שצריך להולין כל אומן מלא
צואר שחזן לצואר ולכן צריך אומן שיעור ומיהו נראה דלון
צריך ולא הולין שיעור זה אלף כדי שישחטו צריח ופעמים שהסכין
מריף ושחטו הריזו בלא הולכת כמלא צואר: והא אמרה רבא היא
זימנא. אמתנין כל פריך הא
מנינא חזל זימנא כדפרש בקוטרס
משום דנמתנין לא תנא נדה
ו' הא הפילה הוא כשרה אלף רבא
הוא דייק לה ועוד דאפילו אי מנ
לה נדה נמתנין לא היה יכול
להקשות דהא לא פריך ארבע למא
ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא
מנינא לעיל דממכשירין שמיטת מרש
שוטה וקטן דאי לאו דלמא רבא
אמתני דמשי' רבי נתן היא לא היה
מקשה כלום דלמא כמשי' מכשירין טפי
ואפילו רבנן מודו דמיכווי לחמיכת
בשר אלף פריך משום דלוקמינן להדיא
כרבי נתן אלמא מכשרא מתנין
אפילו היכא דלא מיכוין לחמיכת בשר
כרבי נתן אלמא מכשרא מתנין
אפילו היכא דלא מיכוין לחמיכת בשר
כמו זרק סכין לנועצה בכותל ואם כן
למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא
כשרה ומשני דה"ל ^ו לנועצה עדיף
דמתנין מיהא לחמיכה בעלמא אלף
הפילה לא מיכוין כלל לשום חמיכה:
^ו ואי אשמועינן הפילה. השתא הך
צריכותא לא הויה דומיא דלדיך
דלא נא לפרש טעם אמאי איתריך
ליה לרבא למימר גבי מרש שוטה
וקטן רבי נתן היא דל"כ מאי קאמר
אי נתן לה: ^ו ושני
דתי' דסכין לנועצה עדיף
דמכוין מיהא: ^ו אמאי
אצטריבא ורבא איצטרי
לאשמועינן:

שיטת מקובצת

א' לטטה דאם הקרקע
קשה לא מקרי עפר
הע"ר: ^ו דכולה פקתא
ס"ד כל הבקעה: ^ו ומוסגו
בפ"ו לר"ך ה"ד ומ"ד
פקתא כפקה: ^ו ד' ויש לחוש
שמא יתלדו היסמינ
וכו'. י"ב ג"א סמא
יתלד את הקרנים ויקבו:
ס' דפיו כמחוסר דאפי'
בגרה. י"ב ג"א דהוא בני
מרחים כרביב וכו':
א' משום דבמתי' לא
גנא בהדיא הפילה הוא
כשרה אלא רבא הוא דריק
לה ומיהו נראה דאפי'
אי נתן לה: ^ו ושני
דתי' דסכין לנועצה עדיף
דמכוין מיהא: ^ו אמאי
אצטריבא ורבא איצטרי
לאשמועינן:

רבינו גרשום

דהתלדו שחיטתו פסולה
תיק: תהיו את הראש
בבת אחת שחיטתו פסולה
מגדני מלי אמר ששאל
דאמר קרא חזן שוחט
לשונם כלומר לשון
משך: פקתא פלוגא בלע"ז
ובאיזמל שאין לו קרנים
כלומר אבל לו
קרנים אמר דהיישק
שפא דרך שחיטתו קבכ
משמע דתחוסר פתח
דאושכפי מאי
משמע דאושכפי (החזן)
משמע סככין ששחי
לחתוך תחוסר שחופר
כו: איזמל שאין לו
קרנים שמוכפלין קרנים
לאחוריהו: אבל הכא דלא
קא מיכוין כלומר דלא
קא מיכוין אלא לנועצה
בכותל: טהורה לביטה
כלומר טהורה לשכב עם
בעלה כמחשבו המטה:
עון כרת הותרה כלומר נדה
שהוא חייב כרת. איסור
מיתה, זו תרומה שהיא
מיתה כ"י שמי' דהיא
ומהו כ"י יתלחה: ד' ^ו
כלים דלא בעי כוונה כלומר
כלים לאו בני כוונה נעוה:
משום תרדילת של נעמים
דחשבוין ^ו כמים שאובין
ולא כמי מקדא אי נמי
גיגור ראשין

א' דבי רבתי הל' לר"ך בלור
הדלתא על נעמים לוי מ"ס
צ"ח: ק"ן דמסלן משום
דכ"י וחזן וכו' נעמים לוי
מסלן ק"ן דמסלן לוי.

ה"ג
ה"ג
ה"ג